

แหวนหมั้น

บทที่ 25

เอมอมรถอยรถของพี่ชายออกมาจากบ้านพัก พาเลี้ยวสู่ถนนลาดยางซึ่งเชื่อมขนานกับชายหาด เธอจอดรถ ก้าวลงมายืนมองหนุ่มสาวที่ส่งเสียงกรีดกราดอยู่ริมทะเล

อดไม่ได้ที่จะมองหาร่างสูงหนาที่เคยชิตไกล้ เห็นว่าย่น้ำออกไปในทะเลพร้อมกับกระดานเล่นคลื่นเช่นเดียวกับคนอื่นๆ

คมกริชเดินอยู่ที่ริมหาด พอเห็นก็โบกมือเดินเร็วๆ เข้ามาหาเขาไม่ได้สวมชุดว่ายน้ำ แต่เป็นกางเกงขาสั้นและเสื้อยืดพอดีตัว

“จะไปไหนเอม”

“ไปตลาดคะ”

“พี่ขั้บรถให้” เขาอาสา

“อย่าเลยคะ พี่คม...” เสียงอ่อนริบซัด “เอมไปเองได้”

ชายหนุ่มชะงัก “พี่ไปด้วยไม่ได้หรือ”

“ประเดี๋ยวเพ็ญอุณเอาอีกนะคะ”

“ฮือ ไม่หรอก” ชายหนุ่มทำสีหน้าไม่สบายใจ เห็นเพ็ญอุณกำลังสนุกอยู่กับคนอื่นๆ “เห็นไหม กำลังสนุกอยู่นั้น ไปกันเถอะ เขาไม่สนใจเราหรอก”

เขาไม่ฟังเสียงตรงไปเปิดประตูที่หนึ่งด้านคนขับ เธอจึงได้แต่ตามขึ้นรถ

คลื่นลมแรงมากเมื่อทั้งสองกลับมาถึงที่พัก หนุ่มสาวบางคนยังอยู่ที่ชายหาด ขณะที่คนอื่นๆ อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้านั่งนอนเล่นกันอยู่บนบ้าน เธอและคมกริชช่วยกันถือของเดินผ่านเข้าไปในครัว คนที่อยู่ใกล้ๆ มีน้ำใจตามมาช่วยถือด้วย

เธอถูกถามเชิงแซะว่า “ไปไหนกันมา”

“ไปตลาดคะ”

“ไปถึงตลาดไหนกันจะ ชักช้าปานนี้” มีเสียงถาม แล้วก็หัวเราะหยอกเย้าสนุกสนาน

“นั่นซิ ใครต่อใครบ่นถึงกันให้วุ่นวาย”

จริงของพวกเขา เธอเสียเวลานานเพราะคมกริชมัวแต่จอดรถชวนดูนั่นนี่อย่างไม่รู้จักร้อนใจ เธอเสียอีกที่กระวนกระวาย ไม่มีแก่นใจชมวิวาทิวทัศน์กับเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อคิดว่าเพ็ญอุณพักคอยอยู่

แล้วยังมีชิลิตอีกคนที่ชอบประชดประชันกล่าวหาคมกริชว่าคิดไม่ซื่อพิพัฒนาเดินมา ถามว่า “ไปไหนมา นานจัง”

“ไปตลาด...แล้วไถลไปหน่อยคะ”

“ที่หลังเรียกพี่ไปก็ได้” เขาว่า มองหน้าคมกริชก็เห็นทำเฉย

ชายสองคนนี้รู้จักกันมานานแล้ว แต่เข้ากันไม่ได้และมีอุปนิสัยที่แตกต่างกัน พิพัฒนาเป็นคนกะล่อนคล่องแคล่ว สำอองรักสนุก ผิดกับคมกริชซึ่งเคร่งขรึมเอางานเอาการ

“เพ็ญอุณหาคุณคมกริช” เขาบอก

คมกริชมองหา เห็นเพ็ญอุณกำลังนอนคว่ำอยู่ในวงไฟ เธอใส่กางเกงขาสั้นนุ่ง สวมเสื้อยืดรัดรูปลายจุดจาด เธอสนใจอยู่แต่ไฟในมือ ซึ่งเป็นกีฬาที่เธอโปรดปราน แม่ของเธอมีเพื่อนๆ หลายกลุ่มมาเล่นไฟที่บ้านบ่อยๆ และถ้าเพ็ญอุณพี่ว่างก็จะรวมกลุ่มด้วยไม่มีขีดแบ่งเพศวัยแต่ประการใด

อริยาเดินเข้ามา ถามว่า

“มีอะไรมาบ้างคะ ของแกล้มเหล้ามีบ้างไหม”

“มีจะ กำลังจะจัดให้ ถ้ารอไม่ไหวก็ช่วยตัวเองก่อนได้เลย”

“คุณลิตเขาบ่นถึงพี่เอม”

เอมอมรถึงฟัง ไม่ยอมเงยหน้าขึ้นจากถ้วยชาและห่ออาหาร

“เขาบอกพี่เพ็ญว่าเห็นพี่เอมรับพี่คมนั่งรถออกไป”

“เข้าใจหาเรื่อง” เธอพึมพำเคียดๆ

อริยาเห็นมานานแล้วว่าพี่สาวทำเหมือนชิงชังชายหนุ่มจึงรีบแก้ตัวแทน “ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก พี่ลิตคงเป็นห่วงพี่เอมนะ”

เอมอมรถึ้เลยเฉย คั่นดูตามดูๆ จัดผลไม้ใส่รวมลงในถาดใหญ่แล้วเรียกให้ยกไปตั้งไว้ในที่ซึ่งจะหยิบกันได้ง่าย ๆ

เธอกำลังช่วยนวลหันฝักอยู่ในครัว ใจวูบเมื่อเห็นชลิตโผล่เข้ามา
เขาอยากจะถามนวลว่าเธอหายไปไหน แต่ที่เขาพูดก็คือ
“มีแก้วน้ำใหม่ครับ”

“มีอะ” หญิงสาวตอบเรียบๆ ลุกไปยังถาดใหญ่ที่เรียงรายไว้
ด้วยถ้วยแก้วสะอาด ได้ยินเสียงพูดแว่วๆ

“ผมขอใบเดียว”

เธอหยิบแก้วมาส่งให้

มือใหญ่ได้รูปกลับจับลงบนมือบางๆ ที่เจ้าของสะดุ้งวามมองหน้า
อีกฝ่ายอย่างตกใจ เกือบจะปล่อยแก้วใสตกลงพื้น มันเลื่อนไปอยู่ในมือ
เขาเสียก่อน ร่างสูงหนาเดินกลับออกไป สีหน้าเฉยเมยทำให้เธอ
ไม่แน่ใจว่าเขาเจตนา หรือว่าแกล้งเข้ามายั่วให้เธอวุ่นวายใจ

เขากลับออกไปหาสมรักและเพื่อนๆ ที่ยิ้มหัวต้อนรับ ทั้งเธอไว้
กับความเจ็บปวด.....

ดวงอาทิตย์คล้อยต่ำลงทุกที่เมื่อร่างบางๆ เดินคนเดียวไปตาม
ชายหาด ลมทะเลพัดแรงไล่คลื่นลูกใหญ่ให้กระโจนโยนตัวเรียงกันเข้าหา
ฝั่งอย่างดุเดือดลูกแล้วลูกเล่า ผมยวาวของเธอปลิวกระจายเช่นเดียวกับ
ชายเสื้อตัวหลวมที่สวมใส่ ชายทะเลตอนนี้แทบจะไร้ผู้คน เพราะอยู่ใน
ตอนปลายฤดูฝนและยังเป็นช่วงชายหาดซึ่งไกลจากบรรดาบังกะโลโรงแรม
ซึ่งรับรองนักท่องเที่ยวทั้งหลาย

เธอนึกถึงเหตุการณ์ระหว่างเธอกับชลิตราวกับเป็นวังวนที่หนีไม่พ้น
นับตั้งแต่เขาเข้ามาทำความรู้จักในนามของนักท่องเที่ยวชาวฟิลิปปินส์
สัญชาติอเมริกันที่พูดภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงของเจ้าของภาษา เมื่อครั้ง
เธอไปทำงานกับบริษัทนำเที่ยวตอนปิดภาคเรียนฤดูร้อนที่ผ่านมา ใน
ครั้งกระนั้น เขาได้แสดงความกรักริมเจ้าชู้ออกมาอย่างเปิดเผย และก็
นำแปลกที่เธอไม่เคยสนใจใครเลยกลับประทับใจเขาไม่รู้คลาย

เขาหายไปจากชีวิตของเธอ ทว่าเธอยังคงนึกคิด จารึกเขาให้
ประทับอยู่ในความคิดฝันที่เปลา่เปลี่ยวเงียบเหงา แต่แล้วเขาก็กลับมา
อีกครั้งในบทบาทของหนุ่มนักเรียนนอก นายชลิต สิริวัณห์ เพื่อนชาย
คู่หมายมาดคนใหม่ของเพ็ญระพี ญาติสนิทของเธอเอง

เธอพบเขาด้วยความหัวงันไหว แม้ทำทีในเบื้องต้นจะแสดงความ
ดูถูกเหยียดหยัน คำพูดแม้สุภาพแต่ก็ไม่วายเชือดเฉือน ริมฝีปากยิ้มแย้ม
ทว่าดวงตาคมวาววามคอยจ้องจับผิด แต่หลังจากนั้นมันได้เปลี่ยนไป
อย่างสิ้นเชิง กลายเป็นความอ่อนหวานและถวิลหา เป็นความดื่มด่ำ
ลึกล้ำในหัวใจ เป็นความปรารถนาที่ล้าลึก และเป็นความรัก.....

เธอรักเขา.....!

ทว่าจิตสำนึกบอกว่าเธอและเขาไม่อาจอยู่ร่วมกันได้ เธอไม่รู้ใจ
ชลิต รู้แต่เพียงว่าเขาเป็นผู้ชายเจ้าชู้รักสนุกที่ไม่มีขอบเขตในเรื่องของ
ความรัก ยิ่งกว่าอื่นใด พันธะผูกพันระหว่างเธอกับสิทธาเป็นสิ่งที่ไม่
อาจกระทบกระเทือน เธอรักนับถือคนที่เป็นคู่หมั้นซึ่งรักและไวใจเธอ
ด้วยความปวดร้าว ทรมานใจ เธอตัดสินใจตัดรอนความสัมพันธ์
ก่อนที่ความรักและปรารถนาจะก่อให้เกิดปัญหาที่จะทำให้เสียใจในภายหลัง

ในครั้งนี้ เขากลับมาใหม่ด้วยท่าทีของคนแปลกหน้า ห่างเหิน
และมีนชาจนเธอเจ็บปวด...

ลมพัดแรงจัดขึ้นทุกที เสียงลมและคลื่นอ้ออึงอยู่ในหู เสื้อผ้าและ
ผมเผ้าของเธอสะบัดตัวอย่างรุนแรง

เธอไม่เคยลืมน้ำใจของชายหนุ่ม สัมผัสอบอุ่นร่าร้อนที่เกือบจะ
ละลายหัวใจของเธอ

เธอถามตัวเองว่าจากชีวิตอ่อนหวานดื่มด่ำลึกล้ำซึ่งระหว่างเขาและ
เธอนั้น เคยเกิดขึ้นจริงหรือว่าเป็นแต่เพียงความฝันกันแน่.....

“พีเอม...พีเอม...ตื่นเถอะ”

เอมอมรลืมนตาขึ้น อริยากระซิบเรียกพลางเขย่าแขน
หญิงสาวนอนอยู่ในห้องพัก เนื่องจากมีเตียงใหญ่อยู่เพียงเตียง
เดียว เธอจึงลากหมอนมานอนที่พื้นมุมหนึ่งของห้อง ทั้งที่นอนไว้ให้คนอื่น
“หือ อะไร...”

“พีเอมลุกเถอะ อะไรก็ไม่รู้ ขึ้นมานอนตั้งแต่หัวค่ำ ใจคอจะหลับ
จนถึงเช้าเชียวหรือ”

“ก็ไม่ได้หรือ” ถามพลางลุกขึ้นนั่ง กรีดปลายนิ้วเก็บผมให้พัน

จากใบหน้า เธอปลื้มตัวขึ้นมาบนอนเล่น แล้วก็เผลอหลับไป

“ไม่ได้หรอก พี่เอม รู้ไหม ใครๆ เขาไปอยู่กันที่หาดทรายหมด พี่เอมนอนอยู่ที่นี้คนเดียวไม่ค่อยปลอดภัยนะ”

“ทำไมล่ะ ใครจะมาทำอะไรพี่”

“อ้าว... ว่าไม่ได้นะ พี่พัฒนามาได้ทีแล้วด้วย เห็นเขาถามหาพี่เอม มาตั้งแต่ค่าแล้วนะ”

“พี่พัฒนาหะหรือ พี่ไม่กลัวหรอก”

เธอพูดอย่างมั่นใจ เธอรู้จักพี่พัฒนามานานักหนาแล้ว เขาอาจจะเข้าชู้ชอบฉวยโอกาส หยอกเย้าถึงเนื้อถึงตัว แต่ไม่กล้าหาญพอที่จะก่อเรื่องกับเธอแน่ๆ

“งั้นก็ลงไปดูเขาเต้นรำกันก็ได้ เอะน่า ไปดูพี่เพ็ญตามง้อพี่คม แล้วก็ดูคู่พี่รักกับพี่ลิต โอ๊ย สนุกเป็นบ้าเลย ยังกะนิยายเนะ”

“ไม่เห็นอยากดูเลย”

หญิงสาวเอนกายกลับลงนอนตะแคงข้างให้ ซ่อนสีหน้าเจ็บปวดจากอีกฝ่าย

“ใช่ พี่เอมก็...” อริยาดึงแขนพี่สาว “ลูกหน้อยน่า”

“อ้อ... อยากให้พี่ลงไปเป็นเพื่อนใช่ไหมล่ะ...” เธอตัดคอ “พี่อาก็อยู่ทั้งคนนี่นา”

“พี่อเอาแต่จีบแฟนเขา อะไม่อยากจะบอกขอดอ ทุกคนมีคู่ ส่วนคนไม่มีคู่น่าเบื่อ”

“เอา ไปก็ไป”

เธอลุกขึ้น ใช้นิ้วมือสาบผมสองสามครั้ง เดินตามอีกฝ่ายลงมาข้างล่าง บ้านหลังหลังเงียบเพราะเป็นเวลาตีจกจัด นวลเข้าห้องปิดประตู และคงจะนอนหลับสนิทเพราะรับใช้คนอื่นๆ มาทั้งวัน

ลมทะเลสงบลงแล้ว ในท่ามกลางความมืดบนชายหาดมีแสงไฟจากเตาปิ้งย่างวิบวาม เอมอมรเห็นเงาของผู้คนเคลื่อนไหว ได้ยินเสียงเพลงดังแว่ว แทรกแซมด้วยเสียงพูดคุย เมื่อเธอเดินไปถึงก็ได้เห็นว่า นอกจากพวกที่นั่งอยู่ใกล้กองไฟแล้วก็ยังมีหลายคู่ที่จับกันเต้นรำอยู่ในอยู่ จังหวะช้าห่างออกไปในเงามืด

“เห็นสองคู่ซู้ซึ้นนั่นใหม่ พี่เพ็ญกับพี่คม แล้วก็พี่รักกับพี่ลิต”

อริยากระซิบ เอมอมรไม่อยากจะเห็นจึงได้แต่ดึงน้องสาวให้นั่งลง

คนที่นั่งอยู่ก่อนหันมาทัก เอื้อเพื่อเครื่องดื่มให้ เธอทำเป็นสนใจปิ้งย่างอาหารฟังเขาคุยกันแต่ก็อดไม่ได้ที่จะมองคู่เต้น เห็นคมกริชและเพ็ญระพี คู่ของอารยะ คู่ของพี่พัฒนา แล้วก็ชลิตกับสมรัก

ทุกคนก็ล้วนอยู่ในลักษณะกอดตระกอกเหมือนๆ กันทั้งนั้น แต่ไหนเธอจึงบาดใจกับร่างที่สูงกว่าใครๆ ที่เห็นอย่างโดดเด่น ร่างทั้งสองอิงแอบแนบชิดโยกน้อยๆ คล้ายกับคู่รักที่กำลังตระกอกกอดกระซิบคุยกันท่ามกลางแสงจันทร์สายลมและเสียงคลื่น

เอมอมรแอบกรีดน้ำตา

“ดูคู่พี่รักกับพี่ลิตสิ พี่เอม ยิ่งกับรักกันหวานชื่นเหลือเกิน”

อริยาหันมากระซิบ

“ไปดูเขาทำไม”

“ก็อะรู้สึกแปลกๆ ยังไงก็ไม่รู้”

เอมอมรมองน้องสาว นึกภาวนาขออย่าให้อริยาถูกผู้ชายมารัก คนนี้ครอบงำไปด้วยอีกคน ความสนใจสนิทสนมที่เธอให้กับเด็กสาวนั้น ถ้านำเอาไปคิดเพื่อฝันฟุ้งซ่านก็นับเป็นเรื่องอันตราย โดยเฉพาะอย่างยิ่งอริยาอยู่ในวัยที่มีอารมณ์ผันผวนอ่อนไหวอยู่ด้วย

“ก็อย่าไปสนใจสิ” พูดอย่างนั้นทั้งที่รู้สึกระบมอยู่ในอก น้ำตา วาบพาลจะไหล เธอเองก็ถูกบีบคั้นด้วยความรู้สึกปวดร้าวทรมานใจ... เมื่อไหร่หน่าจะซาชิน

“เอม..!”

ได้ยินเสียงพี่พัฒนาเรียกดัง ชายหนุ่มพาตัวเองออกจากวงเต้นรำเดินมาหาเครื่องดื่ม เห็นเอมอมรจริงเข้ามา ทั้งตัวลงนั่งใกล้จนได้กลิ่นเหล้า

“ลุกขึ้นมาแล้วหรือ นึกว่าใจจะนอนจนถึงเช้า”

เธอผินยิ้ม “ก็ไม่ได้หรือคะ จะได้ไม่ต้องเป็นกอดขอดใคร”

“ขอดขอดอะไรกัน พี่รออยู่ไม่รู้หรือหรือ”

เธอคิดว่าเขาคงจะเมาได้ทีแล้วจริงๆ เธอไม่ชอบเมื่อเขาเมา และในตอนนั้นยิ่งไม่มีอารมณ์จะพูดด้วย เธออยากจะร้องไห้อย่างเดียว

“นั่นกินอะไร น้ำอัดลมหรือ” เขาดึงแก้วเครื่องดื่มของเธอไป
“อย่ากินเลยนะ วันนี้เลิกเป็นเด็กซะที เอาไฉนดีกว่า”
แก้วเบียร์ถูกยื่นมาตรงหน้า เออมอมรหันหน้า
“ไม่ล่ะค่ะ”
อริยาจวไปแทน “อะกินเอง” เด็กสาวพูดแล้วจรดขอบแก้วกับ
ริมฝีปาก

“ยายอะนี่” หญิงสาวตีแผ่เยาะ
“ช่างน้องเถอะนะ วันนี้เรามาสนุกกันให้เต็มที่ดีกว่า”
“อะลองกินมาตั้งนานแล้ว ไม่เห็นเป็นยังไงเลยนี่พี่เอม กินแล้วมีนิติ
ประเดี่ยวกี่หลับสบาย”

พี่สาวได้แต่ถอน ไม่ดูว่าเพราะแม่แต่แม่ก็ส่งเสริม แม่พูดว่า
‘หัดไว้บ้าง จะได้ไม่ถูกใครมอมง่าย ๆ’

“นั่นซี... เอมลองซี” พี่พัฒน์ส่งตามมาอีกแก้วหนึ่ง
“ไม่เห็นอยากลองเลย”

“นิตเดี่ยวน่า.....”

“กินแล้วจะเป็นยังไงคะ”

“กินแล้วก็เมา เมาแล้วก็สนุก...หมดสิ้นความทุกข์...” เสียง
ของเขาครึกครื้น

หญิงสาวไม่รู้ว่าชลิตที่กำลังเดินรำจับตามอง เขาเห็นตั้งแต่เธอ
กับอริยาจวมือกันเดินลงมาแต่แรกแล้ว เลยยิ่งเลื่อนตัวออกมาทางด้านนอก
ให้เธอมองเห็นเขาได้ถนัด เขาอยากให้เธอเจ็บปวดเหมือนอย่างที่เขา
กำลังเป็นอยู่ อยากรู้ว่าเธอจะหึงหวงจนตามมาหาเขาไหม

เสียงพิพัฒน์ดังไม่เบา ชายหนุ่มจับความไม่ได้ แต่จับได้ถึง
กระแสเสียงที่บอกความรักครื้นสบายอกสบายใจเต็มที่

เออมอมรแกล้งจิบเบียร์เอาใจพิพัฒน์ ครั้นฝ่ายนั้นเปลวเธอก็เททิ้ง
ที่ละนิด

คมกริชและเพ็ญระพีเดินกลับเข้ามา ชายหนุ่มมองพิพัฒน์อย่าง
ไม่สบอารมณ์นัก

“พี่คมนี่ไม่ไหวเลย เดินแค่นี้ก็บ่นเมื่อยแล้ว” เพ็ญระพีผินหัวเราะ
รำเริงนั่งลงใกล้คมกริช รู้สึกขุ่นมัวเป็นที่สุดที่ได้เห็นคู่ของสมรักซาบซึ่งกัน
อย่างไม่สนใจผู้ใด

“พี่คมไม่ชอบเต้ารำหรือคะ” อริยาถาม

“เฉยๆ” เขายิ้มขริมๆ มองเออมอมร “ตื่นนานแล้วหรือเอม”

“ตอนนี้ซังกว่งอีกแล้วล่ะค่ะ” หญิงสาวตอบเจื่อนๆ

“อ้าย... ง่วงไม่ได้นะ หำม่งว” พิพัฒน์ร้องอย่างไม่ยอมถนอมเสียง
“มานี่” มือใหญ่จับแขนเรียว ดึงให้ลุกตาม “มากับพี่”

เออมอมรเห็นหน้างำๆ ของเพ็ญระพีแล้ว ก็บอกตัวเองว่าควรจะไปปลีก
ตัวให้ห่างคมกริช จึงลุกเดินตามพิพัฒน์ไปโดยดี

“ไปไหนคะพี่พัฒน์”

“ไปเต้านรำกัน”

ไปเต้านรำใกล้ชายหญิงคู่ไหนหรือ..! หญิงสาวชินตัวไว้อย่างเต็มที่

“ไม่เอาหรอก เอมไม่ชอบเต้าน”

“ทำไม ไม่เห็นจะยากเย็นอะไรเลย”

“ก็เอมไม่อยากเต้านกับพี่พัฒน์นี่คะ จังหวะอย่างนี้ มีแต่คู่รักเขา
เต้านกัน เอมไม่ซึ้งกับพี่พัฒน์หรอก”

“ทำไม หรือจะรอไว้ซึ่งกับคู่นั้น” พุดพลางดึงเธอเข้ามาจนชิด
แม้อีกฝ่ายพยายามขัดขึ้นแต่แรงของฝ่ายชายมากกว่า

“เบื้อพี่พัฒน์จัง” เธอพยายามจนสลัดหลุดจากมือที่ตามัวพัน
อึดอึดอับอายที่เขาทำรุ่มร่ามเช่นนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลานี้คมกริช
ซึ่งเห็นเธอเป็นเด็กคืออยู่ตลอดเวลาที่อยู่ที่นี่ด้วย

แล้วยังมีชลิต.....

“ไว้หายเมาแล้วค่อยมาพุดกับเอมเถอะ”

ร่างบางหันวิ่งกลับขึ้นไปบนบ้าน ไม่ได้มองชลิตซึ่งหยุดเต้านยืน
จ้องมองอยู่ด้วยประกายตาคมกล้าตั้งแต่เห็นพิพัฒน์ดึงเธอออกมาแล้วยัง
ยื้อยุดจุดแขนจะให้เต้านรำด้วย.....

ถ้าเธอไม่สลัดหลุดจากไปก่อน เขาเองก็ไม่แน่ใจว่าจะทนดูอยู่เฉยๆ
ได้หรือไม่.....